

яких складені альтернативи, мають часовий континуум, тобто так чи інакше пов'язані з поняттям «час»).

На закінчення зазначимо, що саме специфіка лінгводидактичних тестів дозволяє найприроднішим чином поєднати контролюючу і навчальну функції і, отже, сприяти підвищенню навчальної мотивації й ефективності навчання.

Список використаної літератури

1. Аванесов В. С. Теоретические основы разработки заданий в тестовой форме / В. С. Аванесов. — М., 1995.
2. Кирейцева А. Н. Азбука тестирования. Практическое руководство для преподавателей РКИ (электронное издание) / А. Н. Кирейцева. — СПб. : Златоуст, 2015. — 184 с.
3. Цатурова Н. А. Из истории развития тестов в СССР и за рубежом / Н. А. Цатурова. — Таганрог, 1982.

ІНТЕГРАЦІЯ І ВПРОВАДЖЕННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ В ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ ОСВІТНІХ ЗАКЛАДІВ

Денисенко С.В., Соловйова Н.В., Міщенко А.В., Левков А.А., Ковальова І.О., Акімов О.Є.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Провідною думкою статті є необхідність інтеграції самостійної роботи з науково-дослідною роботою студентів, що, на думку авторів, покарачить засвоєння теоретичних знань і формування практичних умінь і навичок із патофізіології.

Ключові слова: дослідницька робота, самостійна діяльність, метод проекту.

На формування наукових умінь впливає багато чинників. Однак результативним його компонентом і педагогічним новаторством є проектне навчання, яке останнім часом набуває поширення і в Україні. Сутність проектного навчання полягає в стимулюванні інтересу студентів до певних проблем, які вимагають знань, і демонстрації через проектну діяльність їх практичного застосування. На нашу думку, це дієвий спосіб організації процесу формування клінічного мислення. Тому, якщо ми говоримо про метод проектів, то маємо на увазі саме спосіб досягнення мети.

В основу методу проектів покладена ідея, яка становить сутність поняття «проект», його цілеспрямованість на результат, який можна отримати при розв'язанні практично або теоретично значущої проблеми. Цей результат можна застосовувати в реальній практиці, осмисливши його теоретично. Для досягнення цієї мети потрібно навчити студентів мислити самостійно, а також знаходити та розв'язувати проблеми, при цьому залучати знання з різних галузей, необхідно навчити студентів прогнозувати результати та можливі наслідки декількох варіантів розв'язання проблеми і сформуванню вмінь встановлювати причинно-наслідкові зв'язки.

Якщо говорити про метод проектів як про педагогічну технологію, то ця технологія передбачає сукупність дослідницьких, наукових, проблемних методів. Основні вимоги до використання цієї технології такі:

- 1) наявність значущої в дослідницькому плані проблеми/завдання, що вимагає інтегративного знання, дослідницького пошуку для її вирішення (наприклад, дослідження демографічної проблеми; вивчення нозології; вивчення проблеми впливу промислових відходів на навколишнє середовище та ін.);
- 2) практична, теоретична, пізнавальна значущість прогнозованих результатів (наприклад, доповідь у відповідні служби про демографічний стан даного регіону, фактори, які впливають на цей стан, тенденції, що простежуються в розвитку даної проблеми; спільне дослідження стану захворюваності; вивчення особливостей внутрішньої картини хвороби при різних видах патології або структури міжособистісних відносин «лікар-медсестра-хворий» та ін.);
- 3) самостійна (індивідуальна, парна, групова) діяльність студентів;
- 4) структурування змістової частини проекту (із зазначенням поетапних результатів);
- 5) використання дослідницьких методів, що передбачають визначену послідовність дій: а) визначення проблеми і задач, які з неї випливають (використання в ході спільного дослідження методу «мозкової атаки», «круглого столу»); б) висунення гіпотез, їх вирішення; в) обговорення методів дослідження (експериментальних, статистичних спостережень, та ін.); г) обговорення способів оформлення остаточних результатів (презентації, захисту); д) збір, систематизація й аналіз отриманих результатів, їх презентація; е) висновки, висунення нових проблем дослідження [1].

Робота дослідницького методу, методу проекту в практичному значенні приводить до зміни позиції викладача, який має стати організатором дослідницької діяльності студента, пізнавальної та самостійної роботи пошукового і творчого характеру.

В європейських ВНЗ давно діє система, що забезпечує високу мобільність викладачів і студентів [2]. Ця система, з одного боку, дозволяє обирати ВНЗ й окремі курси в них, що найбільш повно відповідають їхнім інтересам, з іншого боку, ця система створює здорову конкуренцію між викладачами і стимулює постійно оновлювати та покращувати якість своїх лекцій та семінарів [3]. З іншого боку, конкуренція має створюватись і серед студентів, особливо тих, які планують займатися науково-викладацькою роботою в майбутньому.

Метод проектів передбачає самостійне і групове виконання роботи, тому конкурс, що неминуче виникає при цьому, створює умови, за яких лише теоретичне чи практичне розв'язання проблеми не є достатнім. Виникає третій критерій оцінки – методологія розв'язання проблеми.

Досягнення розв'язання проблеми «сучаснішим» методом є пріоритетним. Тому пропонується електронна анонімна подача проектів із вирішення проблемних питань із патофізіології, із подальшим публічним обговоренням методології, теорії та практичної значимості на сайті кафедри як інтерактивний метод організації самостійної роботи.

Список використаної літератури

1. Максименко С. Д. Науково-дослідницька діяльність студентів / С. Д. Максименко, М. М. Філоненко. – К., 2013.
2. Research methods and methodologies in Education / [J. Arhur, M. Waring, R. Coe, L. Hedges]. – London, 2012. – 360 p.
3. Hermann A survey study on student preferences regarding pathology teaching in Germany: a call for curricular modernization / Florian, E. M. Hermann, M. Lenski, J. Steffen [et. al.]// BMC Medical Education. – 2015. – DOI : 10.1186/s 12909 – 015 – 0381 – 7.

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ З «ІСТОРІЇ УКРАЇНИ»

Джадан О.І., Зінченко Н.О.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Проаналізовані форми і методи організації самостійної роботи студентів медичних навчальних закладів при вивченні навчальної дисципліни «Історія України».

Ключові слова: самостійна робота, активізація навчання, індивідуалізація, проблемне навчання.

Мета статті – проаналізувати особливості самостійної роботи студентів медичних навчальних закладів під час вивчення навчальної дисципліни «Історія України».

Одним із найдоступніших і перевірених практикою шляхів підвищення ефективності навчального заняття й активізації студентів є відповідна організація й управління самостійною навчальною роботою. Вона займає виняткове місце в навчальному процесі, адже студенти засвоюють знання тільки в процесі особистої самостійної навчальної діяльності.

Дослідженням важливості організації СР студентів при вивченні історії займалися такі відомі вчені як Н. А. Менчинська, М. Дайрі, О. Стражев, Г. Селевко та інші.

Самостійною навчальною роботою вважають будь-яку організовану викладачем активну діяльність студентів, спрямовану на виконання поставленої мети в спеціально відведений для цього час: пошук знань, їх осмислення, закріплення, формування вмінь і розвиток і навичок, узагальнення і систематизація знань [4; С. 38].

Самостійна робота завжди викликає певні труднощі в студентів, особливо на першому курсі, коли необхідно навчити правильно ставити навчальні цілі при самостійному вивченні матеріалу, аналізувати прочитаний матеріал і відбирати найголовніше, працювати з першоджерелами. Студентам необхідно навчитися запам'ятовувати головне, тому їх потрібно навчити прийомів запам'ятовування, повторення, смислового конструювання, слід розвивати мислення і функції розуміння нового на базі старого [4; С. 39].

Навчання студентів здійснюється як під керівництвом викладача, так і в процесі самостійної роботи, що активізує розумову діяльність учасників навчального процесу і надає навчанню вищої результативності. Самостійна робота в опануванні змісту навчання набуває дедалі більшого значення ще й тому, що вона має індивідуальний характер. Кожний студент використовує джерело інформації залежно від своїх потреб і можливостей, він працює у своєму темпі, щоб прийти до потрібного результату. Ця властивість самостійної роботи надає їй гнучкого характеру, значно сприяє підвищенню відповідальності кожного окремого студента і як наслідок - поліпшенню його успішності.

Н. А. Менчинська розрізняє в управлінні процесом учіння дві форми, які відрізняються ступенем активності студентів. Перша з них допускає жорстку регламентацію діяльності студента, причому система дій студента подається йому в готовому вигляді. Сюди належить навчання на основі алгоритмів. Інша форма управління – направлення студентів на розв'язання пошукових завдань, поставлення перед ними завдань проблемного типу. Саме така форма управління веде до виховання активності [1; С. 164].

У ході дослідження основних форм і методів підвищення ефективності навчання самостійну роботу визнають найсильнішим засобом активізації навчальної діяльності студентів.

Г. К. Селевко у своїй теорії проблемного навчання пропонує таку організацію навчальних занять, яка передбачає створення під керівництвом викладача проблемних ситуацій та активну самостійну діяльність студентів із їх вирішення, внаслідок чого і відбуваються творче оволодіння професійними знаннями, вміннями, навичками та розвиток розумових здібностей. На думку Г. К. Селевко, пошукові та дослідницькі методи, за яких студенти ведуть самостійний пошук і дослідження проблем, творчо застосовуючи і здобуваючи знання, є варіантами проблемного навчання [1; С. 172].

З погляду організаційних основ самостійну роботу можна розділити на:

- самостійну роботу у виші;
- самостійну роботу, що виконується за межами навчального закладу, в тому числі і вдома.

Самостійна робота у виші може проводитися в рамках семінару, практичного заняття чи заліку. Самостійна робота, з погляду організаційного устрою, полягає в тому, що вона краще, ніж фронтальна робота, сприяє залученню до роботи всіх студентів без винятку. У разі звичайної фронтальної роботи, особливо під час усного викладу матеріалу, викладач практично не має змоги перевірити участь кожного окремого студента в роботі, та й увага студентів із різних причин розпоршується. У ході ж самостійної роботи кожен студент отримує конкретне завдання, яке припускає і виконання певної письмової роботи. У такому разі можна перевірити ступінь участі студента у виконанні цього завдання. Самостійна робота дозволяє працювати в індивідуальному темпі та стилі. Для фронтальної роботи характерний однаковий темп, при якому важко активізувати всіх студентів: для одних запропонований темп дуже швидкий, для інших, навпаки, занадто повільний. Самостійна робота активізує діяльність у тому розумінні, що всі студенти, навіть пасивні та ледачі, мусять виконати завдання самі, не чекаючи, поки хтось інший його виконає, як це нерідко буває при фронтальній роботі [2; С. 52].